

[Camre]

Ministeren siger videre, at de foretagne undersøgelser viser samstemmende, at sandsynligheden for uheld med sådanne alvorlige konsekvenser for omgivelserne er meget lille. De overvejelser, som har fundet sted efter reaktorhavariet den 28. marts 1979 på Tremileøens atomkraftværk i USA, giver ikke anledning til at ændre vurderingen af sandsynligheden for uheld med store konsekvenser for omgivelserne, hvilket altså indebærer, at der er tale om en sandsynlighed på mindre end 1 gang på 50.000 år pr. reaktor.

Jeg skal erkende, at uheldet ved Tremileøen ikke foranledigede de meget store udslip af radioaktive stoffer, men jeg finder samtidig, at det ikke entydigt kan fastslås, at der var nogen sikkerhed for, at ulykken ikke fik et alvorligere forløb. Vi ved på indeværende tidspunkt ikke, om et blot noget anderledes forløb af de processer, der gik ud af kontrol, kunne have forårsaget en katastrofe. Derfor mener jeg, det er for tidligt at fastslå, om sandsynligheden for den omfattende ulykke er så lille som én på 50.000 reaktorår. Det er specielt den menneskelige faktor, som ikke sådan lader sig beregne så sikkert som tekniske fejl.

Jeg finder det overordentlig værdifuldt, at ministeren i redegørelsen også fastslår:

»Muligheden for udslip af radioaktive stoffer fra et atomkraftværk til omgivelserne kan ikke fuldstændig udelukkes ved hjælp af sikkerhedsforanstaltninger.«

Jeg finder ligeledes, at arbejdet med at revidere beredskabsplanerne for Barsebäck er iværksat med den ønskelige hastighed og effektivitet under indtryk af de nye oplysninger, der fremkom på baggrund af ulykken på Tremileøen i USA. Jeg finder det også meget værdifuldt, at ministeren ikke gennem beredskabsplanlægningen skaber en falsk sikkerhedsfølelse, men at ministeren tværtimod siger – og jeg citerer igen:

»Der kan ikke gennem beredskabsforanstaltninger opnås fuldstændig sikkerhed for, at sundhedsskader som følge af den ioniserende stråling fra et udslip af radioaktive stoffer helt kan afværges.«

En videre vurdering af de sikkerhedsmæssige forhold omkring Barsebäckværket foregår i øjeblikket i en særlig svensk-dansk komité. Af særlig betydning er vurderingen af betænkningen fra den svenske stats strålebeskyttelsesinstitut med titlen »Säker kärn-

kraft?« samt en betænkning fra samme institut om beredskabsplanlægningen i Sverige. Jeg mener imidlertid allerede nu at kunne sige, at de beregninger om sikkerhedszonerne uden om et kernekraftværk, som er indeholdt i betænkningen »Säker kärnkraft?«, formentlig indebærer, at det vil være uforsvarligt at fortsætte driften af Barsebäck så tæt på København, medmindre nye landvindinger opnås på sikkerhedsforanstaltningerne på selve værket. Jeg er imidlertid enig med ministeren i, at der endnu henstår nogle undersøgelser for at fastslå, om fortsat drift vil være uforsvarlig.

Jeg skal til slut udtrykke den socialdemokratiske folketingsgruppes tilslutning til miljøministerens konstatering af, at der ikke er grundlag for at ændre regeringens indstilling om, at der ikke kan indføres kernekraft her i landet, så længe de sikkerheds- og miljømæssige forhold er så usikre, som tilfældet er.

Ivar Hansen (V):

Jeg vil gerne takke miljøministeren for den redegørelse, som, synes jeg, på ganske udmærket måde rammer en pæl igennem den skrækkampagne, der føres fra visse sider både imod Barsebäckværket og imod kernekraft i det hele taget.

Der blev meddelt i radioen her til morgen, at tre partier under denne debat ville kræve Barsebäckværket lukket. Det skal nok være rigtigt, at det forholder sig sådan, men et sådant krav, som måtte fremkomme under denne debat, vil selvfølgelig ikke få nogen betydning for denne sags videre forløb.

Hvad der derimod er væsentligt, synes jeg, og afgørende, er ministerens konklusion i redegørelsen, hvor der om Barsebäckværket siges:

»De foretagne undersøgelser viser samstemmende, at sandsynligheden for uheld med sådanne alvorlige konsekvenser for omgivelserne er meget lille. De overvejelser, som har fundet sted efter reaktorhavariet den 28. marts 1979 på TMI-atomkraftværket i USA, giver ikke anledning til at ændre vurderingen af sandsynligheden for uheld med store konsekvenser for omgivelserne, hvilket altså indebærer, at der er tale om en sandsynlighed på mindre end 1 gang pr. 50.000 år pr. reaktor.«